

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB18 : 1850

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB18 : 1850", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 23*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Anne Mette Hansen; Johnny Kondrup, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2007 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb18-txt-shoot-n28.pdf> (tilgået 27. juni 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 23

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

NB18:28

#

Fordringen – Indulgentsen.

Fordringen er det Almene, det, der gjælder Alle, den Maalestok, med hvilken Enhver skal maales. Fordringen er derfor Det, der skal forkyndes; Læreren har at forkynde Fordringen og saaledes at sætte Uroen; han tør ikke slaae af paa Fordringen.

Indulgentsen skal ikke forkyndes, den kan heller ikke forkyndes, da den er det ganske Forskjellige for de Forskjellige, og er deres inderste private Forstaaelse med Gud.

Fordringens Forkyndelse skal drive Mskene hen til Gud og Xstus for at see at finde, hvad Indulgents de behøve, hvad de for Gud tør bede om af Indulgents, medens Fordringens Forkyndelse i eetvæk holder dem til Gud.

Men man har vendt Forholdet om. Læreren (Præsten) forkynder ikke Fordringen, men Indulgentsen. Istedetfor at Indulgentsen skal være den dybeste Samvittigheds Hemmelighed for den Enkelte med Gud, ligeoverfor Fordringen, har man vendt Forholdet om, og forkynder til gjensidig Contentement og Opbyggelse ene og alene Indulgentsen; man udelader reent Fordringen, ell. man siger vel endog at den kun var for Apostlene, og saa forkynder det ene Msk de Andre begeistret Indulgentsen – Indulgentsen, hvilken dog er een af Guds Herligheds-Rettigheder saa den kun kan bortgives af ham til den Enkelte, ∴ til hver Enkelt men ganske særligen.

Har jeg Lov til at sige til et andet Msk (naar det da ikke er i ganske særlige Tilfælde af at han er den Ængstede og Syge o: D:, medens jeg dog egl. har at sige til ham, at han maa henvende sig til Gud saa vil han nok finde Ro): det fordrer Gud ikke af Dig (naar det dog er Fordringen i det N. T.) end sige har jeg Lov til at paatage mig at være Lærer, at lønnes derfor, og saa for en heel Forsamling forkynde: det fordrer Gud ikke (naar dog Fordringen staaer i det N. T) Gud er naadig o: s: v:.. Nei, det har jeg ikke Lov til. Jeg har at forkynde Fordringen og saa har jeg at tilføie: er det Dig for tungt, saa henvend Dig til Gud (som jeg selv gjør det, jeg der ogsaa behøver Indulgents) og saa vil Du nok ved ham men tillige for ham forstaae Dig selv i, hvad der kan indrømmes Dig.

Men man har taget Indulgentsen forfængelig. Det er blevet en Slags Fabel som vi fortælle hinanden (dette er omtrent »Prædikenen) at Gud er ikke saa streng o: s: v:.. Og dog er Mening en ganske anden.

Naaden er Gud den ene Dispensator over. Han vil at hver enkelt Msk, tugtet op dertil ved Hjælp af Fordringens Forkyndelse, skal henvende sig ganske særligen til ham, og nu særligen faae Indulgentsen, som den kan tilstaaes ham. Men vi Msker have vendt Forholdet om, frarøvet ell. franarret Gud Naadens Regale, og give saa Naaden falsk ud.